

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 44/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny z dnia 13 września 2019 r., Sąd Okręgowy w Poznaniu, sygn. akt III K 336/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		R. B.	Kara 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w	Opinia o skazanym AŚ P. wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach	108-110

			<p>Ś. W.z dnia 28.12.2017 r. w sprawie II K 660/17, zarządza do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Ś. W. z dnia 17.10.2018 r. w sprawie II Ko 759/18 została wykonana przez skazanego w całości w okresie od 28.05.2019 r. do 23.01.2020 r.</p> <p>Skazany obecnie (w czasie orzekania przez Sąd Apelacyjny) wykonuje tylko jedną karę (łącznie) pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 10 miesięcy, orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 11.09.2017 r. w sprawie III K 182/11. Karę tę odbywa w okresie od 23.01.2020 r. do 01.10.2023 r.</p>		
<p>0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1.	Opinia AŚ P. wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach	Wynikające z tego dowodu są fakty bezsporne, gdyż wynikają z dokumentu urzędowego i nie były kwestionowane w toku postępowania odwoławczego (k. 118-118v). Nadto ta okoliczność znajduje potwierdzenie w informacji o pobytach i orzeczeniach na k. 2-4.			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy					

<p>ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
	<p>Nie dotyczy</p>		
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>1.</p>	<p>Rażąco niewspółmierna surowość orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności wynikającej z połączenia skazanemu kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami Sądu Rejonowego w Ś. W. z dnia 28 grudnia 2017 r.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>w sprawie II K 660/17 oraz Sądu Okręgowego w P. z dnia 11 września 2017 r. w sprawie III K 182/11.</p>		
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zgodnie z treścią art. 85 § 1 k.k. karę łączną orzeka się w sytuacji, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, przy czym podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary (czytaj: kary jednostkowe) lub kary łączne za w/w przestępstwa, w tym także kary orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania</p>			

(art. 85 § 2 k.k.
i art. 89 k.k.).

W niniejszej
sprawie w grę w
zakresie
połączenia w
jeden węzeł
kary łącznej w
wyroku łącznym
wchodziły kary:
8 miesięcy
pozbawienia
wolności,
orzeczona z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania
wyrokiem Sądu
Rejonowego w Ś.
W.z 28.12.2017
r. w sprawie II
K 660/17, której
wykonanie
zarządzono
postanowieniem
tego Sądu
Rejonowego z
dnia 17.10.2018
r. w sprawie II
Ko 759/18 (k.
20, 13-15, 2, 37)
oraz łączna 3
lat i 10 miesięcy
pozbawienia
wolności,
orzeczona
wyrokiem Sądu
Okręgowego w
P.z dnia
11.09.2017 r. w
sprawie III K
182/11 (k. 39-51,
13-15, 3).

W przypadku
skazanego R.
B. w czasie
orzekania przez
Sąd I instancji
zachodziły więc

wszelkie przesłanki do orzeczenia kary łącznej obejmującej w/w karę jednostkową i karę łączną pozbawienia wolności, tym bardziej, że nie zachodził przypadek, o którym mowa w art. 85 § 3 k.k. a nadto kary te podlegały wykonaniu: kara 8 miesięcy pozbawienia wolności była wykonywana w okresie od 28.05.2019 r. i koniec jej wykonania przypadał na (...), zaś kara łączna 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności miała być wykonywana w okresie od (...) do (...), natomiast Sąd I instancji orzekł wyrokiem łącznym w dniu (...) Nie ulega przy tym wątpliwości, iż kara „podlegająca wykonaniu” w rozumieniu art. 85 § 2 k.k. to taka, która ma zostać wykonana w całości lub w

części a więc jest to kara, która nie została jeszcze wykonana. Z powyższego wynika więc, iż na dzień wyrokowania przez Sąd I instancji (tj. (...)) nie została jeszcze do końca wykonana kara 8 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast kara łączna 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oczekiwala na wykonanie. Obie więc te kary podlegały wykonaniu w rozumieniu wskazanego przepisu. Natomiast wymiar kary łącznej określać należy w granicach wyznaczonych w art. 86 § 1 k.k., tj. w granicach od najwyższej z kar „wymierzonych” za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Zasadnie więc te granice wyliczył Sąd I instancji, ustalając, iż skazanemu można było wymierzyć karę łączną

pozbawienia
wolności w
granicach od 3
lat i 10 miesięcy
pozbawienia
wolności do 4
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności. Sąd I
instancji
zaskarżonym
wyrokiem orzekł
karę łączną
pozbawienia
wolności w
wymiarze 4 lat
i 4 miesięcy
a więc stosując
zasadę asperacji,
słusznie
podnosząc, iż
właśnie przy
zastosowaniu tej
zasady tak
orzeczona kara
łączna byłaby w
pełni adekwatna
w rozumieniu
art. 85a k.k.
Sąd I instancji
zasadnie
zauważył, iż
między czynami,
za które tymi
wyrokami
skazano R. B.
istnieje znaczna,
bo aż prawie 10-
letnia rozpiętość
czasowa – czyny,
za które skazano
R. B. wyrokiem
Sądu
Okręgowego
zostały
popelnione w
2006 r.,
natomiast czyn
osądzony
wyrokiem Sądu

Rejonowego
został
popelniony
praktycznie 10
lat później, bo
w okresie od
(...)do (...) Już
ta okoliczność
sama w sobie
niejako nie
pozwalała na
orzeczenie kary
łącznej w dolnej
granicy, przy
uwzględnieniu
zasady
absorpcji. Do
tego, jeżeli
również
uwzględni się
diameteralną
różnorodzajowość
tych
przestępstw: w
pierwszym
przypadku to
przestępstwa z
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii i
do tego dwa:
wprowadzenie
do obrotu
amfetaminy oraz
uczestniczenie w
procesie
produkcji
narkotyków –
amfetaminy a w
drugim
przypadku to
przestępstwo
przeciwko
rodzinie –
niealimentacji,
to w tych
okolicznościach
trudno wręcz
domagać się
wymierzenia

skazanemu kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji, w tym także jakiegokolwiek kary łagodniejszej, o którą apelujący wnosi, skoro dodatkowo R. B. był także karany, choć na karę łagodniejszego rodzaju, również za przestępstwo niealimentacji wyrokiem Sądu Rejonowego w O. W. z dnia (...) w sprawie (...) (k. 15). Skazany więc okazał się wysoką niepoprawnością odnośnie przestrzegania zasad porządku prawnego i nie zasługiwał na łagodniejsze potraktowanie przez Sąd Okręgowy. Tej okoliczności więc nie może też zmienić podnoszony przez skarżącego obrońcę fakt poprawnego zachowania się skazanego w trakcie obecnego odbywania kary pozbawienia wolności. Wprawdzie Sąd I instancji nie

dysponował opinią z zakładu karnego na temat zachowania się skazanego, jednak na etapie postępowania odwoławczego taką opinię uzyskano (k. 108-110) i choć wynika z niej, iż skazany zachowuje się poprawnie w warunkach pozbawienia wolności, był już 8 razy nagradzany i dał się poznać jako wydajny pracownik, to jednak nie zachowuje się w sposób szczególnie wyróżniający się z ogółu osadzonych, które to zachowanie pozwalałoby na uznanie, iż orzeczona kara łączna jest nie tylko niewspółmierna, ale jest **rażąco niewspółmierna**, czego przecież wymaga przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. Apelujący nie wykazał zresztą tej rażącej niewspółmierności, skoro domagał

się we wniosku
wymierzenia
skazanemu
„tylko”
łagodniejszej
łącznej kary
pozbawienia
wolności.

Wynikające więc
z tej opinii
okoliczności
dotyczące
zachowania się
skazanego
podczas
odbywania kary
nie wskazują
na zasadność
twierdzeń
skarżącego, iż
skazany wymaga
zastosowania w
jeszcze
większym
stopniu zasady
absorpcji.

Podnoszone zaś
przez skarżącego
okoliczności
natury czysto
rodzinnej w
ogóle nie mogą
być w tej
sytuacji brane
pod uwagę,
bowiem nie
należą one do
przesłanek
orzeczenia
wymiaru kary
łącznej,
zwłaszcza
wskazanych w
art. 85a k.k.

Powyższe więc
okoliczności
przekonują, iż
co do zasady
podniesiony w

apelacji zarzut
nie zasługuje na
uwzględnienie.

Należy jednak
zauważyć, iż w
czasie orzekania
przez Sąd
Apelacyjny
nastąpiła istotna
zmiana
okoliczności
faktycznych,
które mają
wprost wpływ
na prawidłowe
stosowanie
norm prawa
materialnego a
dokładniej
mówiąc na
stosowanie art.
85 § 2 k.k.
Jak już wyżej
wspomniano,
skazany karę 8
miesięcy
pozbawienia
wolności
odbywał do dnia
(...) a to
oznacza, iż po
wniesieniu przez
obrońcę apelacji
od wyroku
łącznego
(apelacja
wpłynęła do
Sądu
Okręgowego w
dniu (...)- k.
81-84) a jeszcze
przed
przekazaniem
akt Sądowi
Apelacyjnemu w
dniu (...) -
k. 92) skazany
już tę karę w
całości wykonał

i wykonaniu podlegała tylko jedna kara łączna orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w sprawie III K 182/11. Powyższe zaś oznacza, iż, co do zasady, nie jest na obecnym etapie wyrokowania w ogóle możliwe objęcie węzłem kary łącznej wykonanej już w całości kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ś. W. w sprawie II K 660/17, co nakazywałoby rozważyć w ogóle możliwość orzeczenia w tej sprawie kary łącznej, skoro w rzeczywistości podlegała wykonaniu wobec skazanego B. tylko jedna (a nie co najmniej dwie) kara. Na konieczność takiego orzekania, pamiętając przy tym o nie pogarszaniu sytuacji skazanego z uwagi na

wniesioną
apelację
wyłącznie na
jego korzyść (art.
434 § 1 k.p.k.)
wskazuje zresztą
Sąd Najwyższy w
wyrokach z dnia
27.06.2019 r., V
KK 235/18, LEX
nr 2687768 i z
dnia 23.01.2019
r., V KK 516/18,
Prok. i Pr. –
wkl. 2019/5/16.
W rzeczywistości
więc na etapie
postępowania
apelacyjnego
brak jest
przesłanek
określonych w
art. 85 § 1 i 2 k.k.
do orzeczenia
wobec
skazanego R.
B. kary łącznej
pozbawienia
wolności,
mającej wynikać
z połączenia w/
w obu kar i
w związku z
tym zachodzą
podstawy
określone w
art. 572 k.p.k.
do umorzenia
niniejszego
postępowania o
wydanie wyroku
łącznego.
Jednak, jak
wspomniano
wyżej, należy w
tej konkretnej
sytuacji
procesowej
pamiętać o
zasadzie

wynikającej z art. 434 § 1 k.p.k., skoro została wniesiona w tej sprawie od wyroku łącznego apelacja wyłącznie na korzyść skazanego. Zasada ta bowiem nie pozwala na orzeczenie na niekorzyść skazanego a takim orzeczeniem byłoby przecież uchylene zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania o wydanie wyroku łącznego, bowiem wówczas R. B. łącznie ze wskazanymi dwódm wyroków jednostkowych musiałby odbyć sumę orzeczonych kar pozbawienia wolności a więc łącznie 4 lata i 4 miesiące, czyli byłby pozbawiony wolności o dwa miesiące dłużej, niż wynika to z orzeczonej zaskarżonym wyrokiem łącznym kary łącznej. Ta

właśnie okoliczność nie pozwala na wydanie orzeczenia, które czyniłoby zadość wymogom prawa materialnego, tj. art. 85 § 1 i 2 k.k., gdyż takie orzeczenie byłoby niekorzystne dla oskarżonego a w związku z tym wymaga ona utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku łącznego na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., co w tej sytuacji jest dla skazanego korzystne (patrz także: Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2020, teza 20 do art. 434).

Sąd Apelacyjny więc, kierując się tymi przesłankami, nie uznał więc za uzasadnionego zarzutu apelacyjnego a jednocześnie uznał za konieczne, na podstawie art.

<p>437 § 1 k.p.k. (przy występowaniu przesłanki z art. 434 § 1 k.p.k.) utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku przez wymierzenie skazanemu łagodniejszej łącznej kary pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wyżej, przy ustosunkowaniu się do zarzutu apelacyjnego wykazano niezasadność żądania złagodzenia wobec skazanego orzeczonej kary łącznej, więc nie zachodzi tu potrzeba powtarzania tożsamej argumentacji.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Z urzędu uwzględniono okoliczność wykonania w całości, po wydaniu zaskarżonego wyroku, wobec skazanego jednej z dwóch kar pozbawienia wolności, co powodowało, co do zasady, niemożność orzekania w postępowaniu apelacyjnym w przedmiocie wydania wyroku łącznego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Na okoliczności te wskazano wprost wyżej w punkcie 2.1.1. oraz w punkcie 3, przy ustosunkowaniu się do zarzutu apelacyjnego.</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE</p>		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Utrzymano w mocy orzeczenie o wymierzonej karze łącznej (pkt 1), o zaliczeniu na poczet tej kary okresów rzeczywistego pozbawienia wolności (pkt 2) oraz o kosztach procesu (pkt 3 i 4).	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy orzeczenia o karze łącznej jest wynikiem nieuwzględnienia zarzutu apelacyjnego oraz wynikiem uwzględnienia z urzędu okoliczności	

<p>związanych z wykonanie w całości jednej z kar podlegających łączeniu w węzeł kary łącznej, co wyjaśniono wyżej szczegółowo w punkcie 3.</p> <p>Co do pozostałych rozstrzygnięć nie stwierdzono żadnych uchybień, jak również co do nich nie podnoszono jakichkolwiek zarzutów.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1 Nie dotyczy.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II i III	Mając na uwadze brak źródeł dochodów skazanego, jak również posiadane przez niego zadłużenia alimentacyjne (k. 110) o kosztach sądowych za postępowanie	

odwoławcze
orzeczone na
podstawie art.
624 § 1 k.p.k.
(pkt III).

Ze względu na
występowanie
przed Sądem
odwoławczym w
sprawie o
wydanie wyroku
łącznego
obrońcy
skazanego
działającego z
urzędu i złożenie
przez niego
wniosku o
przyznanie na
jego rzecz
kosztów
nieopłaconej w
żadnej części
obrony, o
kosztach tych
orzeczone na
podstawie art.
29 ustawy z
dnia 26 maja
1982 r. Prawo
o adwokaturze
(t.j. Dz.U. z
2019 r. poz.
1513) w zw. z §
4 ust. 1 i 3 w
zw. z § 17 ust. 5
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 22
października
2015 roku w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej

udzielonej przez
adwokata z
urzędu (t.j.
Dz.U. z 2019
roku, poz. 18).
Z tego też tytułu
Sąd Apelacyjny
zasądził na rzecz
adw. G. M.
kwotę 147,60 zł
(brutto).
Wysokość tej
kwoty to opłata
(§4 ust. 1
rozporządzenia)
określona w §
17 ust. 5
rozporządzenia
(tj. kwota 120
zł) powiększona
o 23% podatek
VAT (§ 4 ust. 3
rozporządzenia).

7. PODPIS

sędzia I. P.
sędzia P. S.
sędzia M. K.